

ля това, хвърля оноза, нищо не обича. Каквото трѣбва, ще му дадешъ; не ще ли вземешъ прѣчицата и ще го понашаришъ. Това става и въ природата. Който не е доволенъ отъ голѣмитѣ благословения, прѣчица иде за него. Слѣдъ като природата го понашари по този начинъ, той става отличенъ човѣкъ, доволенъ отъ всичко и казва: Слава Богу, че се освободихъ отъ едно зло, много добръ станал!

Слѣдователно, вие трѣбва дълбоко да разбирате вътрѣшния езикъ на живота. Отъ неразбирането се зараждатъ съмнѣния. Имало е епохи на голѣми съмнения и тия минали епохи и сега се проявяватъ по нѣкога. Съмнѣнието си има свой произходъ: гордостта си има свой произходъ: умразата сжщо си има свой произходъ. Умразата — това е зимата на живота. Нѣкой пжтъ трѣбва да мразишъ. Щомъ почнешъ да мразишъ нѣкога, ти почвашъ да учишъ проявитѣ на това изкуство. Нѣкои го прилагатъ често. Умразата сжществува въ свѣта. Изобщо, всички нѣща, които човѣкъ твърди, сжществуватъ. Дойде умразата — вижъ защо сжществува тя въ свѣта. Дойде невѣрието, проучи и него. Нѣкои хора сж проучили тия нѣща, минали сж ги, а вие сега ще ги учите. Мине ви нѣкоя странна мисль, вие казвате: каква странна мисль! За този който не знае тази мисль е странна. Но за онзи, който я знае,